

Sygn. akt IV U 367/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (U)

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Barbara Kokoryn
Protokolant:	Stażysta Maciej Kozłowski

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2018 r. w (...)

sprawy R. Z. s. A.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek odwołania R. Z. s. A.

od decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności

z dnia 27 lipca 2015r., nr (...). (...).1. (...).2015;

oddala odwołanie

Sygn. akt. IVU 367/17

UZASADNIENIE

Orzeczeniem Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności przy Wojewodzie (...) w E. z dnia 11.05.2015r. nie zaliczono R. Z. s. A. do jakiegokolwiek stopnia niepełnosprawności.

Z powyższym orzeczeniem nie zgodził się R. Z. wnosząc o zaliczenie go do stopnia niepełnosprawności z powodu bólu związanego ze schorzeniem kręgosłupa. Nie podawał specjalności medycznej, symbolu ani grupy schorzeń, z którymi wiąże niepełnosprawność. Wskazał następnie, że chciałby być zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

R. Z. s. A. nie jest osobą niepełnosprawną, zdarza mu się odczuwać skutki okresowego zespołu bólowego odcinka lędźwiowego kręgosłupa i dyskopatii na poziomie C5-7, (...), - (...) również z okresowym zespołem bólowym bez objawów korzeniowych (dowód: opinia biegłego k. 65-67 dokumenty w aktach sprawy (...)/E. (...). (...).1. (...).2015)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd nie uwzględnił wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu, gdyż jego udział w postępowaniu jest zbędny, sprawa należy do prostych. Odwołujący jest w stanie przedstawić swoje wnioski w postępowaniu w sposób wystarczająco komunikatywny. Wskazał tezy i kwestionował postanowienie Sądu o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego ortopedy, zatem Sąd uchylił w tym zakresie swoje orzeczenie. Odwołujący wnosił też o przeprowadzenie badań z zakresu rezonansu magnetycznego, Sąd jednak nie uwzględnił tego wniosku, gdyż z rozkładu ciężaru dowodu w sprawach przeciwko Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności wynika zasada, że to odwołujący jest zobowiązany do przeprowadzenia badań, na których chce oprzeć swoje roszczenia, a następnie po uzyskaniu dokumentacji medycznej, do jej składania w postępowaniu.

Sąd dał wiarę przedłożonym dokumentom, gdyż żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości.

Sąd dał wiarę również okolicznościom, które zostały przedstawione przez odwołującego w jego pismach procesowych, z których wynika, że odczuwa bóle w okolicach kręgosłupa.

Odwołujący wnosił o dopuszczenie w niniejszej sprawie dowodu z opinii neurochirurga, mimo, że nie był operowany w zakresie nerwów obwodowych i centralnych. Przypomnieć należy, że neurochirurgia, czyli chirurgia układu nerwowego jest dziedziną medycyny zajmującą się diagnostyką i leczeniem operacyjnym niektórych chorób układu nerwowego. W obszarze zainteresowania neurochirurgii znajdują się: mózgowie, rdzeń kręgowy, nerwy obwodowe oraz układ naczyniowy, zaopatrujący te struktury. Odwołujący był jednokrotnie badany neurochirurgicznie (k. 66) w 2013r. Po tym czasie w latach 2015-2016r. zgłaszał bóle odcinka szyjnego (k. 8-23 książki zdrowia osadzonego), prowadzono leczenie ambulatoryjne i rehabilitację, jednocześnie odwołujący odmawiał kilkakrotnie poddania się badaniom neurologicznym. Był w 2017r. przetransportowany do ZK w Ł. w celu rehabilitacji z uwagi na odcinek szyjny kręgosłupa (k.15 -20 książki zdrowia osadzonego). Biorąc pod uwagę schorzenia odwołującego, brak było podstaw do zlenienia badań i sporządzenia opinii przez neurochirurga. Mając zatem na względzie stan chorobowy, który zostały wskazany przez odwołującego, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego neurologa i ortopedy. Biegły w opinii, która została dołączona do akt sprawy na karcie 66 do 67 przeprowadził bardzo szczegółowe badanie i analizę dołączonej dokumentacji medycznej.

Odwołujący został zbadany przez biegłego z zakresu neurologii, który w oparciu o dołączoną dokumentację medyczną, w bardzo jasnej, szczegółowej i logicznej opinii z dnia 12.11.2017r. potwierdził, że odwołujący z zawodu pracownik montowania telewizji kablowej nie jest niepełnosprawny.

Podkreślić należy, że zarówno w odwołaniu, jak i w kolejnych pismach odwołujący nie wskazał symbolu schorzeń, który miałyby być podstawą jego niepełnosprawności. Biegły neurolog zatem ustalił w oparciu o dane podniesione przez odwołującego, że odczuwane bóle w okresie nasilenia uniemożliwiają odwołującemu skrety głową, odczuwa przeskakiwanie dysków, chroniczne bóle głowy, w tym okolicy potyliczne oraz bóle wielostawowe kończyn górnych i odcinka lędźwiowego i piersiowego z uczuciem przeskakiwania w środkowej części i kłującymi bólami okolic podłopatkowych od 2006r., które ustępują po spożyciu leków przeciwbólowych. Biegły ustalił, że odwołujący przeżył złamanie kości rąk i nóg, leczone zachowawczo. Na podstawie książeczki zdrowia osadzonego biegły ustalił, że odwołujący był konsultowany neurologicznie raz w dniu 22.11.2011r. oraz kilka razy w 2013r., w tym także ortopedycznie. Nie stwierdzono u odwołującego żadnych objawów korzeniowych w ramach badania neurologicznego, jedynie niewielkie ograniczenie skrety w prawo odcinaka szyjnego i okresowe bóle odcinka lędźwiowego. W (...) kręgosłupa z 2014r. ukazał niewielkie wypukliny dyskowe C5-C6, C6-C7, (...) - (...) z zachowaną rezerwą płynową w związku z czym korzystał z rehabilitacji. Badanie RTG kręgosłupa szyjnego z 14.02.2014r. wykazało zaostżenia przednich krawędzi trzonów C5-7 oraz małe obniżenie krążka m/k C6-C7.

Ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 123 poz. 776 z późn. zm.) w art. 3 ust 1 ustala trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki. Kryteria oceny niepełnosprawności określa zaś Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 1 lutego 2002 r. (Dz. U. z dn. 1.03.2002 r.).

Zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 123 poz. 776 z późn. zm.) do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu: niezdolną do pracy lub zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Trzeba wskazać, że artykuł 4 ustęp 3 cyt. ustawy definiuje stopień lekki. Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w istotny sposób obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Biegły neurolog zgodził się ze stanowiskiem WZON, że choroba nie uniemożliwiają ani nie ogranicza odwołującemu samodzielnego poruszania się, w uzasadnieniu wskazał, że odwołujący nie jest niepełnosprawny. Trzeba wskazać zatem, że Sąd w całości poparł sumiennie wykonaną opinię biegłego neurologa.

Choroby odwołującego nie umożliwiają mu zatrudnienia i nie ograniczają go w takim stopniu w zatrudnieniu czy pełnieniu ról społecznych, jaki występuje w przypadku osób, które są niepełnosprawne w stopniu lekkim.

Sąd zatem podczas rozstrzygania oparł się na treści wyżej wymienionej opinii, gdyż badania i analizy wprost wskazują na wysnute przez biegłą wnioski.

Sąd nie dysponuje wiadomościami specjalnymi, które posiadają biegła.

Zgodnie zaś z utrwalonym w tej mierze orzeczeniem Sądu Najwyższego opinie biegłych lekarzy mogą być oceniane przez Sąd tylko i wyłącznie przez pryzmat niezgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego oraz wiedzy powszechnej, wystarczające dla uznania bądź nieuznania opinii biegłego za przekonywujący. (zob. zatem wtedy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005 roku w sprawie II CK 572/04, LEX numer 151656)

Mając zatem na uwadze powyższe, Sąd uznał, że brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia.

Sąd zatem w tym zakresie oddalił odwołanie, posiłkując się treścią artykułu 477(14) paragraf 1 kpc.

SSR Barbara Kokoryn